

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členiek senátu JUDr. Marianny Reiffovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa **M. J.**, bytom M., proti odporkyni **Sociálnej poisťovni, ústrediu v Bratislave**, Ul. 29. augusta č. 8, o starobný dôchodok, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 11. októbra 2006, č. k. 9 Sd 6/2006-18, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 11. októbra 2006, č.k. 9 Sd 6/2006-18, **p o t v r d z u j e.**

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Prešove svojím napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie zo dňa 1. decembra 2005 č. X., ktorým odporkyňa zamietla žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení zákona č. 107/1997 Z.z. (ďalej len zákona o sociálnom zabezpečení) a vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Takto rozhodol krajský súd preto, že odporkyňa nebrala do úvahy rozhodnutie súdu o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a vo svojom stručnom odôvodnení preskúmaného rozhodnutia neuviedla skutočnosti, ktoré by boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bola vedená pri jeho vydávaní. V prvom rade vytkol krajský súd odporkyni, že pri rozhodovaní nepostupovala v intenciách rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. septembra 2005, sp.zn. 1 So 158/2004, pričom zistil, že dôkazy existovali a odporkyňa ich predloženie od navrhovateľa nežiadala. Nevychádza zo skutkového stavu v čase rozhodnutia. Odporkyňa neskomentovala dôkazy a tým neobjasnila svoje rozhodnutie zo dňa 1. decembra 2005. Preto odvolací súd poukazoval na to, že úlohou odporkyne v ďalšom konaní bude, po náležite vykonanom dokazovaní, opätovne rozhodnúť o žiadosti navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku.

Proti rozsudku krajského súdu podala odvolanie odporkyňa. Žiadala ho zmeniť a jej rozhodnutie č. X. zo dňa 1. decembra 2005 ako vecne správne potvrdiť. Poukázala na to, že už v zrušenom rozhodnutí listom zo 17. septembra 2003 navrhovateľovi uviedla, že neplatné skončenie pracovného vzťahu sa preukazuje rozhodnutím súdu, resp. osvedčením organizácie, ktoré dôkazy jej navrhovateľ nepredložil. Zo súdnych sporov jej nebol vrátený úplný administratívny spis, preto sa vyjadruje vo veci len na základe dostupných písomností a dôkazov, ktoré sa v súčasnosti nachádzajú v spise. Svoje rozhodnutie, ktoré je predmetom preskúmania v tomto konaní, považuje za dosť podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s ods. 2 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu odporkyne nie je možné vyhovieť a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odporkyňa zamietla žiadosť navrhovateľa z 30. októbra 2002, ktorou žiadal priznať starobný dôchodok odo dňa 5. októbra 2002 preto, že podľa § 21 zákona o sociálnom zabezpečení nemal odpracovaných 25 rokov, ale jeho celková preukázaná doba zamestnania aj so započítanými náhradnými dobami bola 17 rokov a 77 dní. Rozhodnutím č. X. zo dňa 24. apríla 2006 odporkyňa podľa § 273 ods. 5 zák.č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zák.č. 721/2004 Z.z. (ďalej „zákona o sociálnom poistení“) od 1. januára 2005 priznala navrhovateľovi starobný dôchodok.

Predmetné preskúmané rozhodnutie č. X. zo dňa 1. decembra 2005 odporkyňa vydala na podklade rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č.k. 1 So 158/2004 zo dňa 27. septembra 2005 (sp. zn. 5 Sd 111/2003 na Krajskom súde v Prešove). Už v tomto rozhodnutí súd uviedol, že navrhovateľ má v administratívnom konaní okrem povinnosti tvrdenia, povinnosť preukazovania ním tvrdených faktov, t.j. v danom prípade povinnosť preukázať dobu zamestnania, ktorá je predpokladom priznania starobného dôchodku. Navrhovateľ na výzvu odporkyne zo dňa 6. septembra 2007 jej predložil potrebné dôkazy na rozhodnutie vo veci (sú založené v dávkovom spise), a to: rozsudok Okresného súdu v Prešove, č.k. 13 C 1733/1976-22 zo dňa 2. mája 1977 o neplatnosť výpovede v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č.k. 11 Co 444/1977 z 3. augusta 1977, prípis riaditeľa OÚNZ v Prešove zo dňa 30. októbra 1990 Doc. MUDr. A. B., CSc., z ktorého vyplýva, že na základe stanoviska odboru kontroly a sťažnosti v súčinnosti s právnym odborom OÚNZ mu bola daná výpoveď zo strany organizácie v rozpore s právnymi predpismi pre politické postoje v roku 1968 a preto bol prehlásený navrhovateľ za rehabilitovaného. Tiež navrhovateľ predložil na pojednávaní dňa 11. októbra 2006 krajskému súdu rozhodnutie rehabilitačnej komisie KÚNZ Košice zo dňa 17. novembra 1990 o tom, že rehabilitačná komisia pri KÚNZ Košice na svojom zasadnutí 7. novembra 1990 prejedнала jeho žiadosť o rehabilitáciu a po vypočutí svedka vydala rozhodnutie a vyslovila navrhovateľovi plnú rehabilitáciu.

Rozsudok krajského súdu je dôvodný, lebo v administratívnom spise odporkyne sa v čase rozhodovania krajským súdom dňa 11. októbra 2006 nachádzali dôkazy – rozsudok okresného a krajského súdu o neplatnosti výpovede danej

navrhovateľovi jeho zamestnávateľom, hoci ich predložil odporkyni až na jej výzvu zo 6. septembra 2007. Taktiež priamo na uvedenom pojednávaní krajského súdu navrhovateľ predložil rozhodnutie rehabilitačnej komisie zo 17. novembra 1990 svojho zamestnávateľa, ktorým bola vyslovená jeho plná rehabilitácia.

Na základe týchto uvedených dôkazov, odporkyňa opätovne rozhodne o žiadosti navrhovateľa z 30. októbra 2002 o priznanie starobného dôchodku z hľadiska tvrdených skutočností navrhovateľom ohľadne nezákonného rozviazania pracovného pomeru pre politické postoje v roku 1968 v intenciách § 24 zák. č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. Svoje rozhodnutie odporkyňa náležite odôvodní, aby bolo zrejmé, či a v akom rozsahu sa vysporiadala s predloženými dôkazmi.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozsudku, preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP ako správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s §§ 250l ods. 2, 250k ods. 1 OSP. Navrhovateľovi ako úspešnému účastníkovi v odvolacom konaní vznikol nárok na náhradu trov. Trovy konania mu však nevznikli, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporkyňa nárok na náhradu trov konania v tomto konaní nemá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 17. decembra 2007

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Mária Kráľová